

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ. «Σπί-
θες πού σβύνουν» δράμα σὲ 3 πράξεις τῆς κυρίας
Αὔρας Θέρου.

Μιά ὑπόθεση γιὰ ἓνα μέτριο δῆγημα χύθηκε

στὸ σκηNIKὸ καλούπι γιὰ νὰ βγάλῃ ἓνα μετριώτερο
δράμα. Τίποτα καινούργιο ἀπὸ τὴ χωριάτικὴ ζωὴ,
ὅπως τὴν ξέρουμε ἀπὸ τὰ χαρτιά κι ὅπως τὴν ἔχουνε
μπακυλευτεῖ σὲ ὠρισμένον τύπο, ὅλοι οἱ ρωμιοὶ δη-
γηματογράφοι, δὲ μᾶς ἔδειξε ἡ κ. Αὔρα Θέρου. Πα-
ρατήρησι βαθύτερη λείπει, ἀσπύτη ἀληθινώτερη
τοῦ κύκλου πού θέλει νὰ ζωγραφίσῃ δὲ φαίνεται
πυθηνά. Ἡ δραματικὴ σύγκρουσι πού εἶναι ἡ βά-
σι κάθε τέτοιου εἴδους ἔργου, μᾶς παρουσιάζεται
ἀνισόρροπη σὰ οὐσιαστικώτερα στοιχεῖα τῆς. Ὁ
Λάμπρος, νεοιδεάτης δίχως νὰ ξέρῃ γιὰτὶ καὶ ἀπὸ
ποῦ, φιλελεύτερος ἀχαρχτίριστος κι ἀδικιολόγητος
ἔσωτερικώτερα. Ἡ Χρυσούλα τύπος τοῦ Περσειάδη
στὴ δράσι τῆς καὶ παρεξήγησι τῆς πραγματικῆς
ρωμιοπούλας. Ἐνας διάλογος ψεύτικος καὶ φτιασι-
δωμένος στεφανώνει ὅλο τὸ ἔργο καὶ μιὰ ψευτο-
προσπάθεια γιὰ σύμβολα κι ἀλληγορίες λευτεριάς πού
δὲ μαντεύεται, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει, χύνεται ἀπ' ὅλες
τὶς σκηνές. Ἐνα μονάχα ἔχουμε νὰ ἐπαινέσουμε: Τὸ
πέρα καὶ πέρα μεταχείρισμα τῆς δημοτικῆς μας γλώσ-
σας, ὅσο ἄταχτο κι ἀκανόνιστο ἀπὸ τὴν τυπικὴ με-
ριά κι ἄστάθηκε τοῦτο. Μήπως ὅμως ἡ δημοτικὴ
γλώσσα μπῆκε γιὰτὶ τὸ ἤθελε τοῦ ἔργου ἢ περικυ-
κλωσιά;